

Little Sài Gòn

Lần đầu tiên tôi đặt chân lên vùng đất được mệnh danh là thủ đô của người Việt hải ngoại là vào cuối tháng 5 năm 1994 khi qua đó dự lễ ra trường của người chị. Vừa đặt chân xuống phi trường Los Angeles là tôi đã cảm nhận được một sự sai lầm trong suy nghĩ trước nay của mình khi cho rằng khí hậu California luôn luôn ấm hơn Virginia. Trời tháng 5 Virginia với những ngày nhiệt độ có thể lên đến 90°F thì với chiếc áo sơ mi phong phanh mặc hôm đó tôi đã phải co ro trước những cơn gió buổi tối ở Los Angeles khi nhiệt độ chỉ chừng xấp xỉ 60°F. Buổi trưa mùa hè ở miền Nam Cali có nắng gay gắt nhưng sáng sớm và chiều tối lại gây gây lạnh khác hẳn với khí hậu Virginia. Ghé đến quận Cam mà không ghé vào khu Phước Lộc Thọ trên đại lộ Bolsa là một điều thiếu sót lớn lao. Vào những năm 90 khu Phước Lộc Thọ còn vắng vẻ, muốn kiếm một chỗ đậu xe thật dễ dàng. Trong khu này có một tiệm phở mà gia đình chúng tôi thường hay ghé vào đó ăn bữa trưa trong thời gian ở chơi bên đó. Tiệm phở này ăn cũng khá ngon tuy không thuộc loại xuất sắc nhưng được cái vị trí thuận tiện cho những người hay lang thang trong mall như chúng tôi dạo ấy.

Lần gần đây nhất quay trở lại Little Sài Gòn cách hơn 15 năm sau tiệm phở này vẫn còn nhưng chúng tôi không ghé lại vì đã có nhiều tiệm phở khác bán giá rẻ và rất ngon ở bên ngoài. Hơn nữa khu Phước Lộc Thọ ngày nay đông đúc hơn xưa rất nhiều, kiếm một chỗ đậu xe thật khó khăn nên chúng tôi không thường xuyên ghé đó như những năm trước nữa. Ngoài những giây phút thoải mái sum họp gia đình, nếu có ai hỏi điều gì tôi muốn tận hưởng nhiều nhất tại vùng Little Sài Gòn mỗi khi có dịp ghé chân đến thì tôi xin trả lời đó là các nhà hàng Việt Nam với đủ các món ăn quốc hồn quốc túy mà khó có thể kiếm được ở vùng Đông Nam Virginia nơi tôi đang ở. Tuy nhiên cái khí hậu đặc biệt của vùng này mới chính là điều khiến tôi nhớ dai dẳng nhất. Trong hơn 10 lần ghé qua vùng Little Sài Gòn trong vòng hơn 15 năm, tôi nhận thấy các nhà hàng có ít nhiều đổi thay, khẩu vị có thể khác đi một chút theo thời gian. Có nhà hàng mới mọc lên, có nhà hàng phải đóng cửa. Có nhà hàng mà năm trước ghé qua nổi tiếng một thời ai cũng rủ nhau ghé ăn thì năm sau đã không còn nữa. Duy chỉ có khí hậu miền Nam Cali là vẫn không đổi thay. Vẫn những buổi trưa gay gắt nắng, buổi sáng sớm, chiều tối se se lạnh mặc dù đang giữa hè. Thỉnh thoảng bất kể tôi đang ở Virginia hay đang du lịch hoặc công tác ở một thành phố nào khác trên đất Mỹ, bất chợt một cơn gió lạnh lạnh khô ráo thổi qua đều khiến tôi liên tưởng đến cái không khí đặc biệt của miền Nam Cali. Những lúc ấy trong thâm tâm tôi luôn nhủ thầm phải mau kiếm dịp để quay lại miền đất hiền hòa này, để có dịp hít thở lại cái mà tôi gọi là không khí Cali.

Mặc dù người lớn bận rộn công ăn việc làm và phải thu xếp việc học hành cho trẻ nhỏ nhưng trở lại Cali là một việc tương đối dễ dàng, không vượt quá khả năng của chúng tôi như trường hợp ghé về Sài Gòn hay Đà Lạt. Nếu so với hơn 22 năm chưa quay lại Đà Lạt, hơn 12 năm không trở lại Sài Gòn thì khoảng cách một năm xa cách Cali quả thật quá nhỏ nhoi không đáng kể. Cũng tựa như trường hợp cái không khí đặc biệt của Cali, thỉnh thoảng trong đời sống hàng ngày có nhiều điều ngẫu nhiên xảy ra gợi nhớ đến hình ảnh về những nơi chốn mình đã từng đặt chân qua, những ngày tháng cũ xưa đã qua đi không bao giờ tìm lại được. Như một buổi sáng

cuối tuần tình cờ thức dậy, nghe tiếng động lao xao của nhà hàng xóm lại nhớ đến những buổi sáng xa xưa thức giấc ở Sài Gòn nghe tiếng rao hàng quen thuộc của người bán rong. Rồi một buổi tối mùa thu Virginia gió se lạnh rùng mình lại nhớ đến những buổi tối ngồi bên bờ hồ Xuân Hương. Một cơn mưa rào Hampton liên tưởng đến mưa tháng 6 Sài Gòn. Xem hoa anh đào nở rộ tại thủ đô Hoa Thịnh Đốn lại nhớ đến cây đào năm xưa ở Đà Lạt. Nếu như ta chỉ là một người ngồi yên lặng nhìn dòng nước chảy thì sẽ không bao giờ vớt lại được cánh hoa rơi. Do đó bất cứ lúc nào có dịp, chúng ta hãy cố gắng thực hiện một cuộc hành trình tìm lại những ngày tháng cũ, những khung cảnh xưa, gặp lại những cố nhân của một thời xa vắng, đi dạo lại trên những lối cũ đường xưa. Đừng bắt chước cậu bé trong thơ ngàn năm không dám tỏ tình, khát lần đến hôm sau để rồi thời gian trôi qua lúc nào chẳng hay.

Đề nhủ lòng mai vậy
Mai rồi mai lần nữa
Thoắt chốc mười mấy năm
Bao nhiêu mùa ngô vàng
Bao nhiêu trời mưa gió

(Mùa ngô cũ. Thơ Trần Dạ Từ)

Trong cuộc sống hàng ngày có biết bao nhiêu phiền muộn, có biết bao nhiêu điều để lo toan tính toán. Hãy cố gắng thu xếp thực hiện những ước muốn của mình để đến một ngày kia, khi nhắm mắt xuôi tay ta sẽ không phải hối tiếc. “Người nằm xuống nghe tiếng ru, cuộc đời đó có bao lâu mà hững hờ...” (Mưa hồng. Nhạc Trịnh Công Sơn).

Thảo Lan.

Hampton, 5/2010.